

LENA ROHN

NĚCO JAKO PEKLO

INSPIROVÁNO SKUTEČNÝM PŘÍBĚHEM

KIO KAN

Copyright © Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin
2024 (Published with Aufbau Taschenbuch;
„Aufbau Taschenbuch“ is a trademark
of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)
Translation © Lenka Kubešová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
DAS KIND MIT DEN STUMMEN AUGEN. ROMAN
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Aufbau
Taschenbuch
přeložila Lenka Kubešová
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-822-7

*Bílý zámek uprostřed bílé samoty.
Světlými sály tiše táhnou rozechvělé stíny.
Chřadnoucí loubí se křečovitě drží zdí,
a všechny cesty k světu zasypal sním.*

*Nad ním se rozprostírá nebe, pusté a širé.
Zámek září do dáli. A podél bílých zdí
dál bloudí stesk, tápaje svýma zoufalýma rukama...
Hodiny v zámku stojí: zemřel čas.*

Rainer Maria Rilke

PROLOG

Opatrně bloudila pohledem po místnosti. Sjela očima dolů, kde jí bosá chodidla vykukovala zpod noční košile, a potom zase rychle vzhlédla. Obrysy obrovské jídelny s opuštěnými stoly a židlemi působily v namodralém světle strašidelně. *Světlými sály tiše táhnou rozechvělé stíny.*

Napětí, které ji svazovalo, pomalu vystřídala zvědavost a ona se začala procházet po jídelně. Nikdo jiný tu nebyl. Náhle ji přepadl pocit, že je na světě úplně sama. Zachvátilo ji zoufalství a do duše se jí zakousl strach, že už ji odsud nikdy nikdo nedostane. *Chřadnoucí loubí se křečovitě drží zdí, a všechny cesty k světu zasypal sním.*

Vyšla z jídelny a zamířila po schodech nahoru. Stoupala výš a výš, až se nakonec ocitla uprostřed ložnice. Očima opět propátrávala každičkový kout, ale ani tady nikdo nebyl. Strachy se jí sevřelo hrdlo. *A podél bílých zdí dál bloudí stesk, tápaje svýma zoufalýma rukama.*

Sama. Sama, znělo jí v hlavě. Znepokojeně se rozhlédla a najednou si všimla, že jedna ze sterilně bílých přikrývek je nepatrně vyboulená. V té posteli někdo spal. Oddechla si, že není na světě úplně sama. Pomalu se plížila ložnicí. Když došla k posteli, ze rtů jí tiše splynulo jméno onoho dítěte. Zdálo se, že tvrdě spí. Vyslovila jeho jméno podruhé,

potřetí, ale buclatý obličej se ani nepohnul. Nahnula se nad postel a pohlédla do vyhaslých, němých očí.

V tu chvíli se probudila. Ne strachy. Jen prostě otevřela oči, dívala se do tmy a srdce jí zběsile bušilo. *Zase ta básnička*, pomyslela si. Zavřela oči a předchozí obrazy se rozpustily v temnotě. *Hodiny v zámku stojí: zemřel čas.*

NYNÍ

„Mila Hansenová z prvního patra mně nedávno říkala, že se ti diví, že chceš ten byt pustit. Já jsem jí ale řekla, že tě chápu. Nemáš děti, teď už ani chlapa, a tak je pro tebe zbytečně velký.“

Jasně, pomyslela si Theresa, klidně tím nožem otoč ještě jednou. Zavřela balíček čaje, podala ho přes pult své bývalé sousedce a přinutila se k úsměvu. „Ještě něco?“

Postarší žena se zarazila, a protože jí došlo, že z Theresy nic nedostane, nasadila škrobený úsměv. „Dneska to bude všechno, drahoušku, děkuju.“

Theresa počkala, až se za ní zavřou dveře, a povzdechla si. Pohlédla na hodiny a potom se opět zadívala do mlhavého jarního dne. Není divu, že lidi dnes toužili po teple a troše rozmazlování. Jen během dopoledne přišlo víc zákazníků než jindy za celý den. Při jejich mizerných výdělcích to nebyl žádný zázrak, ale Theresina matka i teta při každém úspěšnějším dni doufaly, že se všechno obrací k lepšímu. Jako by v tu chvíli věřily, že opět nastanou slavné časy čajového barona z Emdenu.

Jenže další dvě hodiny nepřišla ani noha. Touha po voňavém čaji zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Všichni možná doufali, že se jaro konečně umoudří a přestane předstírat, že si vyměnilo roli se sychravým podzimem.

Theresa dříve milovala poklidná dopoledne, kdy mohla pozorovat pouliční ruch a nechat myšlenky plynout, kam se jim zachtělo. V poslední době však byla vděčná za trošku rozptýlení, protože když byla sama, měla čas na přemýšlení, a právě tomu se chtěla vyhnout. Teď se třeba snažila zaplašit vzpomínku na předvčerejší odpoledne, kdy předala klíče od starého bytu novým majitelům. Před očima měla mladý pár, který neskrýval své nadšení. *Takového místa! A kolik je tady světla. Podívej se na to štukování! Takové byty už dneska nikdo nepostaví. A ta zahrada! Tady to bude pro děti jako stvořené!*

To samé si říkali před šesti lety i Theresa s Lukase. *Tady to bude pro děti jako stvořené.* Potom se vzali za ruce, proplekli si prsty a usmáli se na sebe. Jenže ten byt byl jen kratičkou zastávkou na jejich cestě. Moc času tady spolu nestrávili, protože Lukas si zanedlouho našel práci v Mnichově. Možná se tak rozhodl, aby se spolu nepotkávali tak často. Nakonec se rozešli. V dobrém. Přesto Theresa nerada myslěla na to, jak se jí zhroutil velký životní sen.

V poledne zavřela obchod, ale místo toho, aby si došla na oběd, raději doplnila několik dóz s čajem. Toto byla vůně jejího dětství. Vůně bezpečí. Vůně domova. Květinový darjeeling, sladový assam, trpký východofríský čaj, aromatické ovocné směsi. Jemné nuance, které by poznala i poslepu. Už jako dítě pomáhala tetě Martě, vyučené čajové someliérce, ochutnávat jednotlivé druhy, a zanedlouho ji div nepředčila. Od té doby věděla, čím by chtěla být, a tak zůstala v Emdenu, zatímco její kamarádky se rozprchly do všech koutů světa.

Theresa nikdy nepochybovala o tom, že se rozhodla správně. Její rodina tento obchod provozovala už po tři generace a ona od malička věděla, že v této tradici chce pokračovat. Protože nechtěla odejít z Emdenu, zůstal tu i Lukas, její první láska, který odtud dojížděl na univerzitu

v Oldenburgu. Když dokončil studium medicíny, vzali se a koupili si byt. Tehdy bylo všechno ještě zalité sluncem.

Ted' se však zdálo, že se její zdánlivě dokonalý svět začíná rozpadat. Nejdřív se jí začaly hroutit sny, potom manželství. A teď možná přijde i o tenhle obchod, protože pokud sem nepřilákají nové zákazníky, nejspíš nepřežijí další rok. Co by jí v životě ještě zbylo? Přestože se jinak Theresa uměla dokonale ovládat, nyní jí z očí vyhrkly slzy. Rychle zavřela dózu a hřbetem ruky si otřela oči.

Z myšlenek ji vytrhlo hlasité zaklepání na dveře. Když vzhledla, spatřila za výlohou svou kamarádku Fenju, která v ruce svírala papírový držák se dvěma kelímky. Theresa rychle zamrkala, vrátila dózu s čajem na poličku a otevřela dveře. Fenja vstoupila do obchodu a s ní dovnitř pronikl i chladný květnový vzduch.

„Takže ten chlap, o kterém jsem ti povídala,“ spustila Fenja a podala jí kelímek kávy, jejíž aroma se začalo mísit s vůněmi čajů, „ten má...“ Když však pohlédla na Theresu, zarazila se. „A sakra. Bylo to předání bytu těžké? Ale že se vůbec ptám, samozřejmě že to bylo těžké. Že tě v tom ten mizera nechal úplně samotnou?“ Objala ji kolem ramen a lehce ji k sobě přitiskla.

Theresu zaštípalý v očích slzy. Rychle zamrkala a potom pohlédla na Fenju. „Není to mizera. Prostě jsme se rozešli. On chtěl přijet, ale mně přišlo zbytečné, aby se sem trmácel až z Mnichova. Klíče snad ještě zvládnou předat sama.“

„Jenže teď tady stojíš a můžeš si kvůli němu vyplakat oči.“ Fenja zašátřala v kabelce, vytáhla balíček kapesníků a jeden podala Therese. Potom se posadila ke stolečku ve výklenku.

„To není kvůli němu. Jen je toho na mě najednou nějak moc. Myslela jsem, že se ponořím do práce, ale obchody se teď vůbec nehýbou.“

„Ale to jsi přece věděla už dávno, že vám ubývají zákazníci. Jen jsi kromě práce měla i jiný život.“ Fenja upila ze svého kelímku a zašklebila se, jako by si opařila pusou.

Theresa se posadila vedle kamarádky a rozhlédla se po policičkách plných dóz, ručně malovaných čajových konvic, nejrůznějších čajových servisů a krásných malých dóziček. Místnosti vévodil prodejní pult ve tvaru písmene L. Mezi ním a výklenkem byla spousta volného prostoru. Theresa už dva roky marně přemlouvala matku i tetu, aby v obchodě udělaly malý koutek, kde by si zákazníci mohli posedět u šálku horkého čaje a odpočinout si.

„Gastronomie,“ namítala Martha, „to je jen samé papírování a kontroly.“

„Vůbec ne. Vždyť bychom sem přidaly jen jeden stoleček,“ vysvětlovala jí Theresa. „A možná bychom mohly udělat malé posezení na dvoře. V létě by to mohlo přilákat nové zákazníky.“

„My máme svou klientelu,“ řekla Martha ostře. Theresa se zdržela dalších komentářů, přestože nechápala, proč se její teta tolik brání inovacím.

Bez věrných zákazníků, kteří sem často jezdili z velké dálky, by obchod nejspíš už dávno zkrachoval. Díky nim se občas objevilo světýlko na konci tunelu, ale z dlouhodobého hlediska byla tato firemní politika neudržitelná. Pár stolečků navíc by jejich zákazníky určitě neodradilo od toho, aby se k nim stále vraceli.

„A co ten nový byt? Už máš hotovo?“ zeptala se Fenja.

Theresa si zastrčila za ucho pramen plavých vlasů. Od té doby, co se nechala ostříhat, jí vlasy nedržely v culíku, a to ji pěkně štvalo. „V podstatě jo. Nábytek je na svém místě a krabice jsem už taky skoro vybalila. Zbývají jen maličkosti.“ Přesto se tam necítila jako doma. Už teď se jí stýskalo po nádherné zahradě. Ten byt za nic nemohl. Dva prostorné pokoje, kuchyně spojená s obývacím pokojem a balkón, na který chtěla Theresa co nejdříve vystrčit truhlíky s květinami.

Doufala, že si tam brzy zvykne. Navíc bude mít konečně čas věnovat se firmě, pokud jí to její matka a teta dovolí.

Když ještě věřila, že s Lukasem zestárne, spokojila se s ochutnáváním čaje a stáním za pultem. Občas také doprovodila matku do Indie nebo na Srí Lanku. Jenže teď se chtěla po hlavě vrhnout do obchodování. Chtěla přilákat nové zákazníky a zahrát na strunu udržitelnosti.

„Jak se tvé matce a Martě líbí, co jsi vymyslela?“ zajímala se Fenja, které neušlo, jak Theresa bloudí pohledem po místnosti. „Už si na to začínají zvykat?“

„Martha se tomu pořád brání. Myslí si, že když obchod doteď nějak fungoval, není důvod nic měnit.“

„Kde žije?“ Fenja protočila oči a upila kávy. „S takovými lidmi se setkávám dnes a denně. Potřebujete reklamu.“ Zavrtěla hlavou, zakroužila zbytkem hnědé tekutiny v kelímku a dopila poslední doušek.

Theresa na kamarádku nejistě pohlédla. „Jenže inzerce stojí řůru peněz a já nevím, jestli by nám opravdu zvýšila obrát. Znáš to, inzeráty v novinách každý přeskočí a letáky skončí rovnou v popelnici.“

Fenja jen mávla rukou. „Žádné inzeráty. Myslela jsem něco úplně jiného.“

Neuplynul ani jeden den, a Fenja už svůj nápad zrealizovala. V ústřední roli: Jonas von Bergen. Novinář v telefonu nezněl zrovna nadšeně, ale možná to byl jen jeho způsob vyjadřování. Theresa by sice raději mluvila s někým přívětivějším, ale pokud byl opravdu tak dobrý, jak tvrdila Fenja, dokáže se s tím popasovat. Místo toho, aby si s ní novinář domluvil schůzku, přepojil ji na svou asistentku. Ta byla naopak velice přátelská, jako by se snažila vyvažovat chování svého nadřízeného. Domluvily se, že ji von Bergen navštíví po zavírací době, aby si mohl v klidu udělat obrázek o tom, jak to v obchodě vypadá.

„Když budete chtít, můžete se zavřít do kanceláře,“ řekla Martha, které se v tomto počasí ještě více zvlhnily její už tak kudrnaté vlasy. „Tam vás nebude nikdo rušit.“

Theresa zalétla pohledem ke dveřím za prodejním pultem a přemýšlela, jestli Martha úmyslně použila dvojmysl. Někdy měla pocit, že Martha má soupis věcí, které by chtěla stihnout, než umře. Jednou z položek bylo určitě *rozšířit Theresino portfolio zkušeností*. Nedávno jí totiž bez okolků řekla: „Vždyť jsi zatím nespala s nikým jiným než s Lukase.“

„Někdo celý život spí dokonce jen s jedním partnerem, pokud je to ten pravý,“ odvětila tehdy Theresa.

„Jenže to Lukas očividně nebyl.“

Když si na to Theresa vzpomněla, povzdechla si a raději se vrátila do současnosti. „Posadíme se do výklenku. Řekla bych, že to bude trvat tak dvě hodiny. To by mělo stačit, aby si o nás udělal obrázek.“

„Tak dlouho? Co mu chceš prosím tě povídat?“

„Myslím, že von Bergen o nás chce napsat delší článek. Fenja využila svoje kontakty, navíc o nás mluvila v samých superlativech.“

Martha rovnala na polici krabičky baleného čaje. „A proč o nás nenapíše ona?“

„Protože ona se zabývá politikou.“

„Udělat s tebou rozhovor a napsat o nás článek by určitě zvládla. To by mi bylo mnohem milejší.“

Theresa pokrčila rameny. Měla připravenou spoustu materiálů, které by mohl von Bergen použít. Novinář jí neprozradil, jak bude jejich schůzka vypadat. Prý s ní udělá rozhovor. V telefonu zněl odměřeně, ale Theresa přece nemohla očekávat, že bude skákat radostí z článku o malém místním obchůdku. Hlavní bylo, aby jim Fenjin plán pomohl.

Když v poledne pověsila na dveře obchodu ceduli s nápisem *Zavřeno*, byla už trochu nervózní. Překontrolovala, jestli cedule visí rovně, a zhluboka se nadechla. Přejela pohledem

po jedné z fotografií visících na zdi vedle dveří vedoucích do kanceláře. Byli na ní její rodiče, kteří stáli za pultem a usmívali se. Theresa posmutněla. Když jí bylo dvacet, otec onemocněl a zanedlouho zemřel. Stále jí moc chyběl. Pracoval v jedné velké čajovně jako someliér a s její matkou se seznámil na jedné z mnoha služebních cest. Dokonce se kvůli ní vzdal vzrušujícího života ve velkoměstě, přestože Theresa věděla, že si v Emdenu nikdy nezvykl.

Právě chtěla odejít do kanceláře, ale vtom se ozvalo zaklepaní na dveře. Když okamžitě nezareagovala, zaklepal někdo znovu. Zamračila se a vyhlédla výlohou ven. Spatřila tmavovlasého muže s koženou aktovkou, který se chystal zaklepat potřetí. Vypadal rozladěně, jako by ho urazilo, že není otevřeno. Theresa byla v pokušení ho jednoduše ignorovat. Může se vrátit, až bude otevřeno. Prodejní dobu určitě nepřehlédl. Jenže zvědavost byla silnější, a navíc tomu chlápku chtěla říct, že by se měl naučit číst.

„Máme domluvenou schůzku,“ řekl, sotva otevřela dveře. Vůbec se neobtěžoval ji pozdravit.

Theresa povytáhla obočí. „Opravdu?“

„Vždyť jste o ni sama požádala. Jmenuji se Jonas von Bergen.“

Theresu polilo horko. Že by se spletla? „S vaší asistentkou jsme se domluvily, že přijdete v šest hodin.“

„Moje asistentka je ta nejzodpovědnější osoba, kterou znám, a napsala mi na lísteček 13 hodin.“

Theresa zavrtěla hlavou. „Tak mi asi špatně rozuměla.“

„To je vyloučené. Třináct a osmnáct zní úplně jinak. Spíš jste si to špatně zapsala.“

„Ale já jsem jí řekla v osmnáct hodin!“

„Moje asistentka se nikdy nemýlí.“

„Moje paměť taky ne.“

Nedokázal skrýt podráždění. „Pustíte mě laskavě dovnitř, nebo mě necháte stát přede dveřmi jako nějakého žebráka?“

Theresa couvla, aby kolem ní mohl projít. Zaprvé nechtěla, aby se otočil na podpatku a odešel, zadruhé se bála, že by z toho sousedi mohli mít posvícení. Zamkla za ním dveře a pohlédla mu zpříma do očí. „Máme polední přestávku.“

„To je mi jasné. Odmítl jsem pozvání na oběd, protože mám schůzku s vámi.“

„Takže vy si přijdete v jiný čas, a ještě ve mně chcete vyvolat špatné svědomí?“

Sáhl do kapsy, vytáhl z ní lísteček a podal jí ho. Stálo na něm *Prodejna čajů u Dreesových* a za tím načmáraný čas. Theresa musela uznat, že ta osmička opravdu vypadala trochu jako trojka. Kdyby se na to ale podíval pořádně, musel by poznat, že je to osmička. „Vždyť je to jasná osmnáctka. Proč se nezeptáte své asistentky, co vám napsala, když to po ní nemůžete přechytit?“ řekla a podala mu lístek.

Von Bergen si ho vzal, pohlédl na něj a mírně přimhouřil oči. Že by snad potřeboval brýle, ale byl příliš ješitný na to, aby si to přiznal?

„Nejspíš bych si měl konečně pořídit brýle,“ řekl nakonec a Theresa se usmála. „Tak jo,“ strčil lísteček zpátky do kapsy, „když už jsem tady, můžu s vámi udělat rozhovor, nebo se domluvíme na jindy? V šest hodin už bohužel něco mám.“

„Chtěla jsem si připravit pár věcí, ale můžeme alespoň začít a uvidíme, co všechno stihneme.“ Ukázala na stoleček ve výklenku. „Dáte si čaj?“

„Abych pravdu řekl, jsem jeden z těch, který hodí do hrnku sáček s čajem, zalije ho horkou vodou a pak na něj zapomene.“

„Panebože!“ vyjekla se Theresa. Předstírala, že zděšení jen hrála, ale ve skutečnosti se nepatrně otrásla. „Tak já vám teď uvařím pořádný čaj.“

„Můžu se dívat, jak ho děláte? To by byl hezký úvod článku.“

„Bude mi potěšením. Ale ne že tam pak napíšete něco ve smyslu: ‚Když nalévala čaj do šálku, oči se jí leskly vzrušením‘, nebo tak něco.“

„Slibuju, že o vašich očích napadne ani slovo,“ pronesl vážně.

Zamířili do kuchyně, která byla hned vedle kanceláře, a Theresa dala vařit vodu.

„Ta kuchyň je původní, nebo jste schválně zvolili retro vzhled?“

„Je úplně nová, nechala jsem ji vyrobit před dvěma lety. Na tom nádechu retra trvaly moje matka a teta, které se zuby nehty drží minulosti.“ Theresa si zastrčila za ucho pramen vlasů, který jí však okamžitě spadl zpátky do obličeje. Uvědomila si, že se chtěla na večer trochu upravit, kdyby ji von Bergen chtěl fotit.

„Tohle je Darjeeling FTGFOP1 z jarní sklizně,“ vysvětlila mu.

„Aha.“

„Má spoustu drobných, pravidelných lístečků. Poznáte ho podle jemného stříbřitého chmýří na mladých lístcích a pupenech, které váží buněčnou šťávu.“

„Kdybych někdy začal místo článků psát štítky na balené čaje, obrátím se na vás.“

Ten chlap si ze mě snad utahuje. Nabrala odpovídající množství čajové směsi, nasypala ji do hrnečku, zalila horkou vodou a nastavila minutku. Původně si na tuto příležitost chtěla přinést z obývacího pokoje čajový servis z pravého míšeňského porcelánu. Teď se však musela spokojit s tím, co měla po ruce, a tak novináři podala hrneček s drobnými kvítky. Do takových nalévala čaj pravidelným zákazníkům, kteří se potom uvelebili u jediného stolečku v prodejně. Možná by tenhle barbar, který nechává louhovat čaj do aleluja, drahý míšeňský porcelán vůbec nedokázal ocenit.

Když se rozdrnčela minutka, Jonas von Bergen sebou trhl. Theresa ji rychle vypnula a omluvně se na novináře usmála. Možná i trochu škodolibě. „Mám ji nastavenou na vyšší hlasitost, jinak bych ji v obchodě neslyšela.“ Nalila čaj do

modré konvice, postavila ji na tác a Jonas von Bergen jí zdvořile podržel dveře.

Opatrně postavila tác na stůl a nalila novináři světlý, silně aromatický čaj. „Raději ho moc nesladte,“ poradila mu, když viděla, jak do šálku vhodil několik kostek cukru.

Potom odložila tác stranou, aby si van Bergen mohl položit na stůl laptop, který vytáhl z kožené aktovky. Voňavý čaj jako vždy trochu prolomil ledy a atmosféra najednou nebyla tak napjatá. Therese přišlo zvláštní, že k ní vydavatel poslal novináře, který čaji vůbec nerozuměl a ani se nesnažil předstírat, že by o ten článek nějak stál. Ale možná byl jediný, kdo měl zrovna volno.

Von Bergen otevřel laptop, něco do něj naťukal a potom se na Theresu povzbudivě usmál. „Tak jdeme na to.“ Odkášlal si. „Čím chcete začít?“

Jeho otázka ji trochu vyvedla z míry. Předpokládala, že si předem promyslel, na co se jí bude ptát. Nejistě se rozhlédla po místnosti a horečně přemýšlela, jak by začala. „Naše prodejna čajů je jednou z nejstarších ve městě. Zákazníkům tedy můžeme nabídnout letité zkušenosti.“

„Řekněte mi něco o začátcích vašeho krámků.“ Von Bergen se narovnal a upřel na ni své šedé oči.

Přemítala, kde by měla začít. Přejela pohledem po truhle s železným kováním, na kterou si Jonas von Bergen bez dovolení pohodil bundu. „V téhle truhle,“ ukázala bradou, „si moje prababička přivezla věno. Pradědeček byl docela dobrodruh. Chtěl vidět kus světa, a tak nasedl na loď a procestoval Indii a Srí Lanku. Díky penězům, které jeho žena dostala věnem, se z něho stal prodejce čajů. Když prababička zdědila tenhle dům,“ ukázala rukou kolem sebe, „zbudoval tady v přízemí prodejnu a rodinu přestěhoval do vyšších pater.“

„Vaše prababička pocházela z bohaté rodiny?“

„Její rodiče měli koloniál. Nebyli zrovna bohatí, ale určitě nestrádali.“

Von Bergen přikývl a prsty se mu rozběhly po klávesnici. „Máte nějakou představu, jak bych měl při psaní postupovat? Šéf mi říkal, že ten článek má být poměrně podrobný. Mám tedy začít o historii vašeho obchodu a postupovat do současnosti?“

„Já bych vypíchla spíše to, že se snažíme o udržitelnost. A taky bych se ráda zmínila o našich dodavatelích. Obchodujeme s drobnými farmáři, kteří se snaží prosadit v narůstající konkurenci. Čaj je v dnešní době bohužel poměrně levná komodita.“

„Tak to prostě chodí. Malé krámky zkrachovaly kvůli obchodním domům, které teď naopak musí samy obstát v konkurenci internetových obchodů. Pokrok nezastavíte. Jediné, co můžete udělat, je sledovat trh a přizpůsobit se mu.“

„Já se moderním věcem nebráním a snažím se držet krok s tím, co je právě v kurzu.“ Možná byla až příliš ostrá, jenže měla pocit, že novinář, který má jejich obchod představit v nejlepším světle, nebere tento úkol dostatečně vážně. Jako by se jejich prodejna zmítala ve smrtelných křečích, než konečně přenechá místo moderně. „Lidi si pořád ještě rádi vychutnají dobrý čaj.“

„V tom případě by vás neměly ohrozit firmy, které ve velkém nabízí čaje za pár šupů.“ Von Bergen se opřel a přehodil nohu přes nohu.

„Zatím to ještě zvládáme. Vy, nebo lépe řečeno někdo, kdo dokáže ocenit kvalitní čaj, si pořád máte z čeho vybírat. Největším problémem je dneska udržitelnost a hospodárnost.“

Krátce přikývl, jako by toto téma považoval za uzavřené. Už nějakou dobu si nic nezapsal. „Vraťme se raději k vaší rodině. Když začneme takovou nudou, jako je udržitelnost, čtenáře odradíme nejpozději u třetí věty.“ Neochotně se zadíval na obrazovku.

Theresa odsunula svůj šálek, jako by potřebovala více prostoru pro argumentaci. „Já ale nechci, abyste napsal

přeslazený článek o skomírajícím rodinném obchůdku. Čtěla bych, aby čtenáři pochopili, že když propojíme tradice a moderní pojetí, můžeme být dál konkurenceschopní. Chci vám povyprávět o našem hospodaření, pěstitelích čaje a o tom, že bych ráda otevřela internetový obchod.“ *Cože? Ten chlap opravdu potlačil zívnutí?* Theresa se rychle napila čaje, aby spláchla peprou poznámku. „Vás to ale moc nezajímá, že?“

Von Bergen odtrhl oči od obrazovky. „Čaj? Abych byl upřímný, tak vůbec. Ale jsem profesionál, takže jestli chcete, abych napsal článek, který vám sem přivede nové zákazníky, udělám to. Vydavatel vám chce poskytnout poměrně hodně prostoru, takže bych navrhoval, abyste začala něčím, co lidi upoutá a přiměje je to číst dál. Čaji sice nerozumím, ale své práci ano. Když hned spustíte o udržitelném hospodaření, garantuju vám, že čtenáři nedojdou ani k druhému odstavci.“

Theresa si nalila další šálek čaje a s konvičkou v ruce tázavě pohlédla na novináře. Ten jen zavrtěl hlavou. Chvilí přemýšlela, že by mu nabídla kávu, ale nakonec to neudělala.

„Lidi zajímá historie,“ pokračoval, „rádi si přečtou o počátcích podnikání, o jeho zakladatelích a sledují vývoj podniku až do současnosti. Především když ho znají.“

„Mám několik fotografií svého pradědečka a taky snímky, jak to tady kdysi vypadalo. Od toho bychom se možná mohli odpíchnout.“

„Co třeba nějaká zajímavá historka? Něco jako s tou truhlou. Čtenáři milují napětí.“

Theresa se zamyslela. „Tak já ještě jednou projdu alba a zkusím se zeptat matky a tety,“ řekla neochotně. Takhle si ten rozhovor rozhodně nepředstavovala. „Ale lidi mají rádi i udržitelnost.“

„Lidi mají rádi hlavně zajímavé příběhy.“

„Ale náš obchod není jen hezký příběh. Je to naše obživa.“ Theresa si uvědomila, že zařala ruce v pěst, a přinutila se je uvolnit. Nechtěla, aby si von Bergen všiml, že ji rozzlobil.

„Všechno souvisí se vším. Ale jestli s mým návrhem nejste spokojená,“ pokrčil rameny, „určitě se najde někdo, kdo napíše článek přesně tak, jak si představujete.“

Theresa se zarazila. „Chcete mi tím naznačit, že buď se vám přizpůsobím, nebo ten článek nebudete psát?“

„Chci tím naznačit, že buď to uděláme pořádně, aby ten článek měl nějaký význam, nebo vůbec. Jestli se vám můj návrh nelíbí, můžete se obrátit na někoho jiného. Jsem si jistý, že najdete novináře, který velice rád napíše článek o hospodaření prodejny čajů. A nakonec ho možná okouření i několika grafy.“ Zaklapl laptop, strčil ho do aktovky a natáhl se pro bundu.

„Třeba by čtenáře článek o čajových plantážích opravdu upoutal.“

„Jenže nejdřív musíme nahodit udičku. Když se na ni čtenáři chytí, budou hltat informace o Srí Lance, Nepálu a dalších končinách, odkud dovážíte čaj. Bude je zajímat, jak jste dokázali, že tradice stále ještě nevymřely. A třeba si pomyslí, že by byla škoda, aby váš obchůdek zkrachoval. A potom ocení i tu vaši udržitelnost. Vidíte? V žádném případě jsem nechtěl nic vynechat,“ dodal a vstal.

„Příště přijďte raději až navečer,“ vyhrkla Theresa. „To budu mít víc času.“

„Pozítří v šest?“

„Dobře.“

Dopil čaj, který už musel být úplně ledový, nepatrně se zašklebil a rozloučil se. Theresa ho doprovodila ke dveřím, zamkla za ním a pohlédla na hodiny. Za čtyřicet minut bude muset otevřít, a to se ještě ani nenajedla. Rychle sáhla do regálu po balíčku máslových sušenek a do jedné se zakousla.

Snad ten článek nebude působit moc tendenčně. Von Bergen se sice dušoval, že odvede dobrou práci, ale těžko by jí tvrdil opak. Vždyť se přiznal, že ho to téma vlastně vůbec nezajímá. Nakonec z toho možná bude hezký rodinný příběh, který až dospěje do současnosti, promění se v trapnou

reklamu. Povzdechla si a strčila si do pusy další sušenku. Nezbyde jí nic jiného, než aby se pokusila sehnat co nejzajímavější materiál. Pak už bude muset jen doufat, že Jonas von Bergen je opravdu tak dobrý, jak jí tvrdil.

1964

Inga vyhlédla zamlženým oknem autobusu do temného lesa. Z nebe se začínaly snášet droboučké bílé vločky.

„Sněží!“ zajásala její sestra Martha a přitiskla nos na sklo, takže Inze na chvíli zakryla výhled. Potom se otočila a oči jí zářily radostí. Malá Clara žmoulala v ruce plyšového medvídka a teď se unaveně opřela o Ingu. Po pravé tváři se jí skutálela poslední slzička. Cesta trvala celou věčnost, holčička byla ospalá a stýskalo se jí po mamince. Zpočátku jí cesta připadala vzrušující. Jízda vlakem, spousta dětí, to všechno pro ni bylo nové. Ale postupem času toho na ni začalo být moc. V Emdenu si děti převzala trojice žen, které se o ně cestou staraly. Jedna z nich Claře slíbila, že když bude hodná, brzy zase uvidí maminku.

Když vlak zastavil na nádraží v Hilteru, všichni přestoupili do autobusu. Inga byla také unavená a stýkalo se jí po matce. Ještě nikdy nespala mimo domov. Šestiletá Martha ráda přespávala u prarodičů nebo kamarádek, ale Inga, přestože jí bylo už skoro devět, se nechtěla hnout z domova. Každý večer se zachumlala pod deku a čekala, až jí maminka přijde přečíst pohádku. Teď ale musela být silná. Slíbila, že bude statečná a dá pozor na své mladší sestry.

„Uvidíš, že se ti tam bude líbit. A čerstvý vzduch vám jenom prospěje,“ slibovala jí matka. „Až se vrátíte, přijde Ježíšek.“

Doktor řekl, že Martha je slabá na plíce, a obecně jsou děti moc hubené. Dokonce i Clara. Když řekl, že je pošle na šest neděl do ozdravovny, Martě poskočilo srdce radostí. Inga si naopak uvědomila, že šest týdnů trvají letní prázdniny, a ty jsou pokaždé nekonečné. Nejhorší na tom bylo to, že deváté narozeniny oslaví s cizími lidmi. „Určitě ti tam udělají obrovskou oslavu. To bude báječné,“ uklidňovala ji matka.

Inga objala čtyřletou Claru a pozorovala krajinu, na kterou se předčasně snášel sníh. Milovala lesy, a když s rodiči vyrazili k babičce a dědovi do Lathenu, trávil v lese každíčkou volnou chvíli. Utěšovala se představou, že ozdravovna, obklopená lesy, jí přiroste k srdci. Měla ráda sníh a pohled na zasněžený les nebyl vůbec špatný. Tančící vložky upoutaly i Claru, která rázem zapoměla na smutek. Inga si ji vzala na klín, aby holčička mohla malovat prstem obrázky na zamlžené okno.

Autobus najel na nerovnost na cestě a Clara spadla na Marthu, která narazila hlavou do okna. Rozzlobeně sestru odstrčila a ta se znovu rozplakala. Inga ji objala a snažila se ji utěšit, ale Clara křičela stále hlasitěji. Inga by si nejradši zacpala uši. Děvčátko naříkalo: „Mami! Mami!“

„Kdopak to tady pořád brečí?“ Vysoká, krátkovlasá žena na Claru přísně pohlédla. Potom vzala do ruky jejího medvídka. „Taková velká holka. Podívej, jak je tvůj medvídek smutný, protože pláčeš. Prý ho z toho bolí ouška. Říká, že radši uteče do lesa, než aby jel na výlet s takovouhle muzikou. Mám říct panu řidiči, aby zastavil a pustil ho ven?“

Clara se natahovala po milované hračce a rozplakala se ještě víc. Žena couvla. „Dám ti ho, až přestaneš brečet.“

Dokonce i Inga věděla, že výhrůžky ničemu nepomůžou. Jenže ta ženská jako by viděla malé dítě poprvé v životě. Clara křičela čím dál hlasitěji a žena se otočila k odchodu. Inga ztuhla, a dokonce i Martha odtrhla oči od ubíhající krajiny a vyděšeně pohlédla na ženu, která v ruce svírala sestřinu medvídka.

„Patří ti to, ty bulíčku,“ řekla polohlasně.

„Nech toho,“ napomenula ji Inga. Vtom autobus zastavil, Clara vyskočila a utíkala dopředu. Inga se za ní rozběhla a vyděšeně sledovala, jak řidič otevírá dveře a žena s medvídkem chce vystoupit. Clara zaječela.

„Počkejte prosím!“ snažila se Inga překřičet svou sestru. Popadla Claru za ruku, ale té se několikrát podařilo vykroutit z jejího sevření. Popadla ji tedy za paži a přitáhla si ji k sobě. Cítila, jak se děvčátko třese.

Žena na ně nezúčastněně pohlédla. „Kdo vám dovolil vstát?“

„Vidíte? Už nebrečí,“ řekla Inga. Clařin pláč náhle přešel ve škytavku.

Žena ji probodla pohledem, ale jedna z jejích kolegyně jí něco pošeptala, a tak nakonec pokrčila rameny a nešetrně vrazila Claře medvídku do ruky. Holčička chlupatého kamaráda láskyplně objala. Ochranitelsky si ho k sobě přitiskla, jako by se snažila napodobit svou nejstarší sestru. „A teď hybaj na svá místa,“ zavrčela žena „nebo bude zle. Rozumíš?“

Přísně pohlédla na Claru a Inga vyděšeně přikývla.

„Říká se *ano, teto Martino*.“

„Ano, teto Martino.“

Inga něžně objala Claru kolem ramen a vedla ji zpátky k jejích sedadlu. Cesta k němu se zdála být nekonečná. Koutkem oka zahlédla vysokého blondatého chlapce, který potají plakal. Obličej měl celý rudý a neustále si otíral slzy. Když se Inga konečně posadila na své místo, Clara jí opět vylezla na klín. Martha na ně pohlédla a potom se znovu zadívala z okna. Ani doma si s mladší sestrou moc často nehrála, protože s ní neměla trpělivost. Inga za Clařinými zády sepjala ruce a opřela si hlavu o sedadlo. Rodiče jim někdy vyhrožovali, že pokud si neuklidí v pokoji, nedostanou zmrzlinu, ale hračky by jim nikdy nevyhodili. A už vůbec ne medvídku, bez kterého by Clara celý pobyt proplakala. A taky

jim nikdy neříkali, že dostanou na zadek. Teď, když se Clara konečně uklidnila, propadla smutku Inga, která se až doteď snažila být statečná. V očích ji pálily slzy.

Autobus odbočil z lesní cesty a zamířil k velké bílé budově, která v hustém sněžení vypadala jako z pohádky. Kouzelný dům na obrovské mýtině. Před ním se rozprostírala mýтина a půlkruhový dvůr. Autobus zastavil přímo před dveřmi a vychovatelky vstaly a pobídly děti, aby vystoupily. V autobuse se rázem vytvořil dlouhý had, který se nejistě plazil ke schůdkům.

Řidič otevřel zavazadlový prostor a začal z něj vyndávat kufry s bílými visačkami, na kterých stála jména jejich majitelů. Inga jednou rukou svírala Clařinu dlaň a v druhé nesla svůj kufr. Martha za nimi vláčela další dvě zavazadla. Když došly ke dveřím, objevila se v nich žena v šedých šatech. Pozdravila ženy, které sem děti přivezly, a nařídila dětem, aby se shromáždily v hale. Byla tam zima a přitímí, jako by světlo lustrů tmu zahnal jen do koutů, odkud mohla kdykoli vyběhnout a někoho pohltnout. Inga pevně svírala Clařinu ruku. Nikdo ani nepípнул.

„Jsem paní Wengertzová,“ představila se žena, „a vítám vás v dětské ozdravovně *Lesní království*. Teď budu číst vaše jména a koho vyvolám, ten se přihlásí.“ Přísně pohlédla do dětských tváří.

Clara se ošila a Inga doufala, že se znovu nerozpláče. Byla unavená a nejraději by se rozjela zpátky domů. Toužila po tom tak moc, že musela několikrát zamrkat, aby zahнала slzy. Koutkem oka zahlédla, jak se Martha zvědavě rozhlíží kolem sebe. Podívala se na ni a viděla, že se jí tady nelíbí. Bylo to tu úplně jiné, než jak jim popisovala maminka.

„Chce se mi čurat,“ zaslechla Inga tichý dětský hlásek. Otočila hlavu, aby viděla, kdo se odvážil promluvit. Malý blondatý chlapec, přibližně v Marthině věku, přešlapoval z jedné nohy na druhou.

„Až budeme hotoví, ukážu ti, kde je záchod,“ odpověděla paní Wengertzová hlasem, který nepřipouštěl námitek.

„Ale já opravdu musím.“

„Řekla jsem, že půjdeš, až to tady doděláme.“ Paní Wengertzová začala předčítat jména ze seznamu. Děti se hlásily a byly rozdělovány do ložnic. Inga sevřela Clařinu ruku a doufala, že budou všechny tři spát v jedné ložnici. Nejlépe hned vedle sebe. Tak, jak jim to slíbila maminka.

„Hans se počural,“ vykřikl někdo a žena odtrhla oči od seznamu.

„Hans Schellberg?“

„Ano,“ ozval se tenký hlásek.

„Vystup z řady.“

Blondatý hošík nejistě udělal několik krůčků dopředu. Na kalhotách se mu skvěl tmavý flek.

„Ty jsi ale počuránek, Hansi,“ zavrtěla hlavou paní Wengertzová. „Otoč se, ať to všichni vidí.“

Chlapec ji poslechl. Inga viděla, jak se mu najednou třese spodní ret.

„Copak ještě nosíš plínky?“ zeptala se žena.

Z davu se ozvalo zachichotání. Chlapec bojoval se slzami.

„Ty jsi mě neslyšel? Nosíš ještě plínky?“

„N... Ne.“ Děti se opět zachichotaly a chlapec hlasitě vzlykl.

Paní Wengertzová se obrátila na ženu za sebou. „Sestro Juliane, odvedte toho chlapce do umývárny.“

Sestra Juliane vypadá mile, pomyslela si Inga. Byla ještě mladá a blondaté vlasy měla spletené do silného copu. „Pojď,“ usmála se na hochy.

Inga sledovala, jak odcházejí, a paní Wengertzová začala číst další jména. „Inga, Martha a Clara Dreesovy.“

Inga si oddechla a zvedla ruku.

„Vy budete v ložnici číslo tři. Postavte se k ostatním.“

Opodál už čekaly čtyři dívky a Inga se k nim nejistě postavila. Clara začala nabírat a Inga si k ní rychle dřepala.

„Řeknu ti něco legračního, jo?“

„Ticho!“ okřikla ji žena. „Ty!“ Pohlédla na Ingu. „Slyšela jsem, že jsi cestou dělala problémy. Než domluví, budeš zticha. Rozumíš?“

„Ano, paní...“ Byla tak vyděšená, že zapoměla ženino jméno, ale ta se vrátila k svému seznamu.

Inga hladila Claru po zádech a doufala, že se holčička nerozpláče. Paní Wengertzová konečně přečetla poslední jméno a děti zamířily do svých ložnic. Dívky byly ubytované v pravém křídle, chlapci v levém. Když jim matka líčila, že budou bydlet v lesní vile, představovala si Inga útulné pokoje s krbem, dřevěnými postelemi a barevnými polštáři. Když však děti vstoupily do ložnice, Inga jen tiše polkla. Byla to bílá místnost, v níž stálo deset postelí s kovovými rámy. Na třech z nich seděly dívky, které si nově příchozí se zájmem prohlížely. Inga přejela pohledem po úzkých kovových skříňkách, které jí připomínaly ty, které měli ve škole. Když si všimla mříží v oknech, zarazila se.

„Vypadá to tady jako v dětském vězení,“ pronesla dívka, která mohla chodit už do páté nebo šesté třídy.

Sestra Juliane jim přidělila skříňky, jejichž bílý lak byl na některých místech oprýskaný. Její melodický hlas vykřesal v Inze jiskřičku naděje, že tady možná nebudou všichni tak zlí jako paní Wengertzová nebo teta Martina. Martha začala nedbale házet své věci na poličky a do šuplíků, kdežto Inga nejprve otevřela Clařin kufr a začala z něj vyndávat oblečení.

„Co to tam máte?“ zaslechla hlas tety Martiny. Nejprve si myslela, že mluví na ni. Pak si ale všimla, že žena se tyčí nad dívkou, která vytáhla z kufru balíček sušenek. „U nás se v posteli nejí.“

„Já je nebudu jíst v posteli,“ namítlo děvče.

„Zakládáme si na spravedlnosti, takže by nebylo hezké, abys měla sušenky, a ostatní ne.“

„Nebudu je jíst před ostatními.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Něco jako peklo.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.